

3. PRAETEREA. Ex parte illa accidit corpori totalitas, ex qua parte accidit ei divisio in partes: sed divisio in partes accidit corpori secundum materiam, cujus dispositio est quantitas, secundum quam dividitur; ergo et totalitas corporis attenditur secundum partes materiae: si ergo non omnes partes materiae resurgent, nec totum corpus resurget; quod est inconueniens.

SED CONTRA. Partes secundum materiam non manent in corpore, sed fluunt, et refluunt, ut patet per illud quod dicitur in 1. de Generatione (*tex. 35. 36. et 37.*): si ergo omnes partes secundum materiam, quae non manent in corpore, sed fluunt, et refluunt, resurgent, vel erit corpus resurgentis densissimum, vel erit immoderatae quantitatis.

Praeterea. Quidquid est de veritate humanae naturae in uno homine, totum potest esse pars materiae in alio homine, qui ejus carnibus vescitur: si ergo omnes partes secundum materiam resurgent in aliquo, sequitur, quod resurget in uno id quod est de veritate humanae naturae in alio; quod inconueniens est.

RESPONDEO dicendum, quod illud quod est in homine materialiter, non habet ordinem ad resurrectionem, nisi secundum quod pertinet ad veritatem humanae naturae, quia secundum hoc habet ordinem ad animam rationalem: illud autem totum, quod est in homine materialiter, pertinet quidem ad veritatem humanae naturae, quantum ad id quod habet de specie; sed non totum, considerata materiae totalitate, quia tota materia quae fuit in homine a principio vitae usque ad finem, excederet quantitatem debitam speciei, ut tertia opinio dicit, quae probabilior inter caeteras mihi videtur. Et ideo totum quod est in homine, resurget, considerata totalitate speciei, quae attenditur secundum quantitatem, figuram, situm, et ordinem partium: non autem resurget totum, considerata totalitate materiae. Secunda autem opinio, et prima non utuntur hac distinctione; sed distinguunt inter partes, quarum utraque habet speciem, et materiam: conueniunt autem hae duae opiniones in hoc, quod utraque dicit, quod illud, quod est ex semine generatum, totum resurget, etiam totalitate materiae considerata: differunt autem in hoc, quod de eo quod ex alimento generatur, nihil resurgere ponit prima opinio; secunda vero aliquid ejus resurgere ponit, et non totum, ut ex dictis patet (*art. praec.*).

AD PRIMUM ergo dicendum, quod sicut quidquid est in aliis partibus corporis, resurget, considerata totalitate speciei, non autem considerata totalitate materiae, ita etiam est de capillis: in aliis autem partibus aduenit aliquid ex nutrimento, quod facit augmentum; et hoc computatur ut alia pars, considerata totalitate speciei, quia obtinet alium locum, et situm in corpore, et substatur aliis partibus dimensionis: aliquid autem aduenit, quod non facit augmentum, sed cedit in restaurationem deperditi nutriendo; et non computatur ut alia pars totius considerati secundum speciem, cum non obtineat alium locum, vel situm in corpore, quam pars quae defluxit, tenebat; quamvis possit alia pars computari, considerata totalitate materiae. Et similiter est de capillis: Augustinus vero loquitur de incisionibus capillorum, qui erant partes facientes augmentum: et ideo oportet quod resurgant; non tamen in quantitate capillorum, ne sit quantitas immoderata, sed in aliis partibus, ut necessarium iudicabit divina providentia. Vel loquitur in casu illo, quando aliis partibus deficiet; tunc enim earum defectus poterit ex superfluitatibus capillorum reparari.

AD SECUNDUM dicendum, quod secundum tertiam opinionem eadem sunt

partes secundum speciem, et secundum materiam: non enim illa distinctione utitur Philosophus in 1. de Gener. (*tex. 35. 36. et 37.*) ad distinguendum diuersas partes, sed ad ostendendum, quod eadem partes possunt considerari et secundum speciem, quantum ad illud quod est formae, et speciei in ipsis, et secundum materiam, quantum ad illud quod subest formae, et speciei. Constat autem, quod materia carnis non habet ordinem ad animam rationalem, nisi in quantum est sub tali forma; et ideo ratione ejus habet ordinem ad resurrectionem: sed prima, et secunda opinio, quae ponunt alias esse partes, quae sunt secundum speciem, et alias quae sunt secundum materiam, dicunt quod anima rationalis quamvis utrasque partes perficiat, non tamen perficit partes secundum materiam, nisi mediantibus partibus secundum speciem: et ideo non habent aequaliter ordinem ad resurrectionem.

AD TERTIUM dicendum, quod in materia generabilium, et corruptibilium dimensiones interminatas oportet intelligere ante receptionem formae substantialis; et ideo divisio, quae fit secundum huiusmodi dimensiones, proprie pertinet ad materiam: sed quantitas completa, et terminata aduenit materiae post formam substantialem: unde divisio, quae fit secundum dimensiones terminatas, respicit speciem; praecipue quando ad rationem speciei pertinet determinatus situs partium, sicut est in corpore humano.

QUAESTIO LXXXI.

DE QUALITATE RESURGENTIUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de qualitate resurgentium.

Circa quod quaeruntur quatuor.

- Primo. Utrum resurgent omnes in aetate iuuenili.
- Secundo. Utrum in aequali statura.
- Tertio. Utrum omnes in eodem sexu.
- Quarto. Utrum in vita animali.

ARTICULUS I.

353

UTRUM OMNES RESURGENT IN EADEM AETATE.

(*S. Thom. 4. Dist. 44. q. 1. art. 3. q. 1. et seq.*).

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod non omnes resurgent in eadem aetate, scilicet iuuenili, quia Deus resurgentibus, praecipue beatis, nihil subtrahet, quod ad perfectionem hominis pertineat: sed aetas pertinet ad perfectionem hominis, cum senectus sit venerabilis aetas; ergo senes non resurgent in aetate iuuenili.

2. PRAETEREA. Aetas computatur secundum mensuram temporis praeteriti: sed impossibile est, tempus quod fuit praeteritum, non praeterisse; ergo impossibile est eos qui maioris aetatis fuerunt, ad aetatem iuuenilem reduci.

psisse, quam prius habuerat in statu illo, quando cum discipulis comederat, et biberat. Haec autem ostensio non erit necessaria in resurrectione communi, quia omnibus notum erit; et ideo dicitur dispensative Christus manducasse, eo modo loquendi quo iuristae dicunt, quod « dispensatio est communis juris relaxatio » (*Specul. Jur. lib. 1. tit. De dispensat.*), quia Christus intermisit hoc quod est communiter resurgentium, scilicet non uti cibus, propter causam praedictam; et propter hoc ratio non sequitur.

AD SECUNDUM dicendum, quod differentia sexuum, et membrorum varietas erit ad naturae humanae perfectionem reintegrandam et in specie, et in individuo; unde non sequitur, quod sint frustra, quamvis animales operationes desint.

AD TERTIUM dicendum, quod praedictae operationes non sunt hominis, in quantum est homo, ut etiam Philosophus dicit (*lib. 10. Ethic. cap. 7. a med.*); et ideo in eis non consistit beatitudo humani corporis; sed corpus humanum glorificabitur ex redundantia a ratione, a qua homo est homo, in quantum erit ei subditum.

AD QUARTUM dicendum, quod delectationes corporales, sicut dicit Philosophus in 7. Ethic. (*cap. 12. a princ.*) et in 10. (*cap. 5. a med.*), sunt medicinales, quia adhibentur homini ad tollendum fastidium; vel etiam aegritudinales, in quantum eis homo inordinate delectatur, ac si essent verae delectationes; sicut homo habens infectum gustum delectatur in quibusdam, quae sanis non sunt delectabilia: et ideo non oportet, quod tales delectationes sint de perfectione beatitudinis, ut Judaei, et Saraceni ponunt, et quidam haeretici posuerunt, qui vocantur Chiliastae; qui etiam secundum doctrinam Philosophi non videntur sanum habere affectum: solae enim delectationes spirituales secundum ipsum sunt simpliciter delectationes, et propter se quaerendae; et ideo ipsae solae ad beatitudinem requiruntur.

QUAESTIO LXXXII.

DE IMPASSIBILITATE CORPORUM BEATORUM RESURGENTIUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de conditionibus beatorum resurgentium: et primo de eorum corporum impassibilitate: secundo de subtilitate: tertio de agilitate: quarto de claritate.

Circa primum quaeruntur quatuor.

Primo. Utrum sancti resurgentes resurgent quoad corpora impassibilia.

Secundo. Utrum aequalis impassibilitas omnibus inerit.

Tertio. Utrum illa impassibilitas sensum in actu a corporibus gloriosis excludat.

Quarto. Utrum sint eis omnes sensus in actu.

ARTICULUS I.

357

UTRUM CORPORA SANCTORUM POST RESURRECTIONEM ERUNT IMPASSIBILIA.

(*S. Thom. 4. Dist. 44. q. 2. art. 1. q. 1. et seq.*)

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod corpora sanctorum post resurrectionem non erunt impassibilia: omne enim mortale est passibile: sed homo post resurrectionem erit *animal rationale mortale*: est haec enim definitio hominis, quae nunquam ab eo separabitur; ergo corpus erit passibile.

2. PRAETEREA. Omne quod est in potentia ad formam alterius, passibile est ab alio, quia secundum hoc aliquid est passivum ab alio, ut dicitur in 1. de Gener. (*tex. 54.*): sed corpora sanctorum post resurrectionem erunt in potentia ad aliam formam; ergo erunt passibilia. Probatio mediae: Quaecumque communicant in materia, unum eorum est in potentia ad formam alterius; materiam enim, secundum quod est sub una forma, non amittit potentiam ad aliam formam: sed corpora sanctorum post resurrectionem communicabunt cum elementis in materia, quia ex eadem materia reparabuntur, ex qua nunc sunt; ergo erunt in potentia ad aliam formam; et sic erunt passibilia.

3. PRAETEREA. « Contraria nata sunt agere, et pati ad invicem », ut in 1. de Gener. (*tex. 51. et seq.*) dicit Philos.: sed corpora sanctorum post resurrectionem erunt ex contrariis composita, sicut et nunc sunt; ergo erunt passibilia.

4. PRAETEREA. In corpore humano resurget sanguis, et alii humores, ut supra dictum est (*q. 80. art. 3. et 4.*): sed ex pugna humorum ad invicem generantur aegritudines, et hujusmodi passionis in corpore; ergo erunt corpora sanctorum post resurrectionem passibilia.

5. PRAETEREA. Magis repugnat perfectioni defectus in actu, quam defectus in potentia: sed passibilitas importat solum defectum in potentia; cum ergo in corporibus beatorum sint futuri aliqui defectus in actu, sicut cicatrices vulnerum in martyribus, ut in Christo fuerunt, videtur quod nihil deperibit perfectioni eorum, si ponantur habere corpora passibilia.

SED CONTRA. Omne passibile est corruptibile, quia passio magis facta abjicit a substantia: sed corpora sanctorum post resurrectionem erunt incorruptibilia, ut dicitur 1. ad Cor. 15.: *Seminatur in corruptione, resurget in incorruptione*; ergo erunt impassibilia.

Praeterea. Fortius non patitur a debiliori: sed nullum corpus erit fortius corporibus sanctorum; de quibus dicitur 1. ad Cor. 15.: *Seminatur in infirmitate, surget in virtute*; ergo erunt impassibilia.

RESPONDEO dicendum, quod passio dupliciter dicitur: uno modo communitate; et sic omnis receptio passio dicitur; sive illud quod recipitur sit conveniens recipienti, et perfectivum ipsius; sive contrarium, et corruptivum: et ab hujusmodi passionis remotione corpora gloriosa impassibilia non dicuntur; cum nihil quod est perfectionis, ab eis sit auferendum: alio modo passio dicitur proprie, quam sic definit Damasc. in 2. lib. (*Orth. Fid. cap. 22. a princ.*): « Passio est motus praeter naturam »: unde immoderatus motus cordis passio ejus dicitur, sed moderatus dicitur ejus operatio; cujus ratio est, quia omne

3. PRAETEREA. Illud quod magis fuit de veritate humanae naturae in unoquoque, maxime resurget in eo: sed quanto aliquid primo fuit in homine, tanto videtur magis ad veritatem humanae naturae pertinuisse; quia in fine propter virtutem speciei debilitatam, comparatur vino aquoso corpus humanum, ut patet per Philos. in 1. de Generat. (tex. 88.); ergo si omnes debent in eadem aetate resurgere, magis decet quod resurgant in aetate puerili, quam juvenili.

SED CONTRA est, quod dicitur Ephes. 4.: *Donec occurramus omnes in perfectum virum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi*: sed Christus resurrexit in aetate juvenili, quae circa triginta annos incipit, ut August. dicit (*lib. 22. de Civ. Dei, cap. 15.*); ergo et alii in aetate juvenili resurgent.

Praeterea. Homo in maxima perfectione naturae resurget: sed natura humana perfectissimum statum habet in aetate juvenili; ergo in illa aetate resurgent omnes.

RESPONDEO dicendum, quod homo resurget absque omni defectu humanae naturae, quia sicut Deus humanam naturam absque defectu instituit, ita sine defectu reparabit: deficit autem humana natura *dupliciter*: uno modo, quia nondum perfectionem ultimam est consecuta; *alio modo*, quia jam ab ultima perfectione recessit; et *primo* modo deficit in pueris, *secundo* modo deficit in senibus: et ideo in utrisque reducetur humana natura per resurrectionem ad statum ultimae perfectionis, qui est in juvenili aetate, ad quam terminatur motus augmenti, et a qua incipit motus decrementi.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod aetas senectutis habet reverentiam, non propter conditionem corporis, quod in defectu est, sed propter sapientiam animae, quae ibi esse praesumitur ex temporis antiquitate: unde in electis manebit reverentia senectutis propter plenitudinem divinae sapientiae, quae in eis erit, sed non manebit senectutis defectus.

AD SECUNDUM dicendum, quod non loquimur de aetate quantum ad numerum annorum, sed quantum ad statum, qui in corpore humano ex annis relinquitur: unde Adam dicitur in aetate juvenili formatus, propter talem corporis conditionem, quam primo die formationis suae habuit; et ideo ratio non est ad propositum.

AD TERTIUM dicendum, quod virtus speciei dicitur esse perfectior in puero, quam in juvene, quantum ad efficaciam agendi conversionem alimenti aliquo modo, sicut etiam est perfectior in semine, quam in homine completo; sed in juvenibus est perfectior quantum ad terminum complementi: unde illud quod maxime ad veritatem humanae naturae pertinuit, ad illam perfectionem deducetur, quam habet in aetate juvenili, non ad illam quam habet in aetate puerili, in qua humores adhuc non pervenerunt ad ultimam digestionem.

ARTICULUS II.

354

UTRUM OMNES RESURGENT EJUSDEM STATURAE.

AD SECUNDUM sic proceditur. Videtur, quod omnes resurgent ejusdem staturae: sicut enim homo mensuratur quantitate dimensionis, ita quantitate durationis: sed quantitas durationis in omnibus reducetur ad eandem mensuram, quia omnes in eadem aetate resurgent; ergo et quantitas dimensionis in omnibus reducetur ad eandem mensuram, ut in eadem statura omnes resurgant.

2. PRAETEREA. Philos. in 2. de Anima (tex. 41.) dicit, quod « omnium natura constantium terminus est, et ratio magnitudinis, et augmenti »: sed ille terminus non est nisi ex virtute formae, cui debet congruere quantitas, sicut et omnia alia accidentia; ergo cum omnes homines habeant eandem formam specificam, in omnibus debet esse secundum materiam eadem quantitatis mensura, nisi sit error: sed error naturae corrigetur in resurrectione; ergo omnes resurgent in eadem statura.

3. PRAETEREA. Quantitas resurgentis non poterit esse proportionata virtuti naturali, quae primo corpus formavit; nam alias qui non potuerunt ad majorem quantitatem perducere virtute naturae, nunquam in majori quantitate resurgent, quod falsum est; ergo oportet, quod quantitas illa proportionetur virtuti reparanti corpus humanum per resurrectionem, et materiae, de qua reparatur: sed virtus reparans omnia corpora est eadem numero, scilicet divina virtus; cineres autem omnes, ex quibus reparantur humana corpora, se habent aequaliter ad suscipiendam actionem praedictae virtutis; ergo ad eandem quantitatem terminabitur resurrectio omnium hominum; et sic idem quod prius.

SED CONTRA. Quantitas naturalis consequitur naturam uniuscujusque individui: sed in resurrectione non variabitur natura individui; ergo nec quantitas naturalis ejus: sed non est eadem quantitas naturalis omnium; ergo non omnes resurgent in eadem statura.

Praeterea. Natura humana reparabitur per resurrectionem ad gloriam, vel ad poenam: sed non erit eadem quantitas gloriae, vel poenae in omnibus resurgentibus; ergo nec eadem quantitas staturae.

RESPONDEO dicendum, quod in resurrectione non reparabitur humana natura solum quantum ad idem specie, sed etiam quantum ad idem numero; et ideo in resurrectione non solum attendendum est, quid competat naturae speciei, sed quid competat naturae individui. Natura autem speciei habet aliquam quantitatem, quam nec excedit, nec ab ea deficit absque errore; quae tamen quantitas habet aliquos gradus latitudinis, et non est accipienda secundum unam mensuram determinatam: unumquodque autem individuum in specie humana assequitur infra terminos illius latitudinis aliquem gradum quantitatis, quae competit naturae individui; et ad hanc perducitur in termino augmenti, si non fuerit aliquis error in opere naturae, per quem sit aliquid additum, vel subtractum praedictae quantitati: cujus quidem mensura accipitur secundum proportionem caloris extendentis, et humidi extensibilis, quod non est ejusdem virtutis in omnibus: et ideo non omnes resurgent in eadem quantitate; sed quilibet resurget in illa quantitate, in qua fuisset in termino augmenti, si natura non errasset, vel defecisset: quod autem superest, vel deficit in homine, resecabit vel supplebit divina potentia.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod jam patet ex dictis (*art. praec. ad 2.*), quod non dicuntur omnes in eadem aetate resurgere, quasi omnibus competat eadem quantitas durationis, sed quia idem status perfectionis erit in omnibus; qui quidem status salvari potest in magna, et in parva quantitate.

AD SECUNDUM dicendum, quod quantitas hujus individui non solum respondet formae speciei, sed etiam naturae, sive materiae individui; et ideo ratio non sequitur.

AD TERTIUM dicendum, quod quantitas resurgendi non proportionatur virtuti reparanti, quia illa non est de natura corporis; neque cineribus secundum illum statum, in quo sunt ante resurrectionem; sed naturae, quam primo

individuum habebat. Tamen si virtus formativa propter aliquem defectum non poterat perducere ad debitam quantitatem, quae competit speciei, divina virtus supplebit in resurrectione defectum; sicut patet in nanis: et eadem ratio est de illis, qui immoderatae magnitudinis fuerunt ultra debitum naturae.

ARTICULUS III.

355

UTRUM OMNES RESURGENT IN SEXU VIRILI.

AD TERTIUM sic proceditur. Videtur, quod omnes resurgent in sexu virili, quia dicitur Ephes. 4. quod *omnes occurremus in virum perfectum*, etc.; ergo non erit ibi nisi sexus virilis.

2. PRAETEREA. In futuro omnis praelatio cessabit, ut dicit Gloss. I. Cor. 15. (*interl. et ord. sup. illud: Cum evacuaverit, etc.*): sed mulier ordine naturali subdita est viro; ergo mulieres non resurgent in sexu muliebri, sed virili.

3. PRAETEREA. Illud quod est occasionaliter, et praeter intentionem naturae inductum, non resurget, quia in resurrectione omnis error tollitur: sed sexus muliebris est praeter intentionem naturae inductus, ex defectu virtutis formativae in semine, quae non potest perducere materiam concepti ad formam virilem; unde dicit Philos. 16. de Animalibus (*scilicet lib. 2. de Generat. Animal. cap. 3. ad fin.*), quod « foemina est mas occasionatus »; ergo sexus muliebris non resurget.

SED CONTRA est, quod dicit August. 22. de Civ. Dei (*cap. 17. in princ.*): « Melius sapere videntur, qui utrumque sexum resurrectorum esse non dubitant ».

Praeterea. Deus reparabit in resurrectione, quod in homine fecit in prima conditione; sed ipse fecit mulierem de costa viri, ut patet Genes. 2.; ergo ipse sexum foemineum in resurrectione reparabit.

RESPONDEO dicendum, quod, sicut considerata natura individui, debetur diversa quantitas diversis hominibus; ita considerata natura individui, debetur diversus sexus diversis hominibus: et haec etiam diversitas competit perfectioni speciei, cujus diversi gradus implentur per dictam diversitatem sexus, vel quantitatis. Et ideo sicut resurgent homines in diversis staturis, ita in diversis sexibus: et quamvis sit differentia sexuum, deerit tamen confusio mutuae visionis, quia aberit libido incitans ad turpes actus, ex quibus confusio causatur.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod cum dicitur: *Omnes Christo occurremus in virum perfectum*, non dicitur propter sexum virilem, sed propter virtutem animi, quae erit in omnibus, et viris, et mulieribus.

AD SECUNDUM dicendum, quod mulier subditur viro propter imbecillitatem naturae, et quantum ad vigorem animi, et quantum ad robur corporis; sed post resurrectionem non erit differentia in his secundum diversitatem sexuum, sed magis secundum diversitatem meritum; et ideo ratio non procedit.

AD TERTIUM dicendum, quod, quamvis foeminae generatio sit praeter intentionem naturae particularis, est tamen de intentione naturae universalis, quae ad perfectionem humanae speciei utrumque sexum requirit: nec ex sexu erit ibi aliquis defectus, ut ex dictis patet (*in corp. et in solut. praec.*).

ARTICULUS IV.

356

UTRUM OMNES RESURGENT IN VITA ANIMALI.

AD QUARTUM sic proceditur. Videtur, quod resurgent in vita animali, ut scilicet utantur actu nutritivae virtutis, et generativae, quia resurrectio nostra erit conformis resurrectioni Christi: sed Christus dicitur post resurrectionem comedis, ut patet Joan. ult. et Luc. ult.; ergo et homines post resurrectionem comedent, et eadem ratione generabunt.

2. PRAETEREA. Distinctio sexuum ad generationem ordinatur; et similiter instrumenta, quae deserviunt virtuti nutritivae, ordinantur ad comestionem: sed homo cum omnibus hujusmodi resurget; ergo utetur actibus virtutis generativae, et nutritivae.

3. PRAETEREA. Totus homo beatificabitur et secundum animam, et secundum corpus: sed beatitudo, sive felicitas, secundum Philosophum (*lib. 1. Ethic. cap. 7. a med.*), in perfecta operatione consistit; ergo oportet, quod omnes potentiae animae, et omnia membra sint in suis actibus in beatis post resurrectionem; et sic idem quod prius.

4. PRAETEREA. In beatis post resurrectionem erit perfecta, et beata iucunditas: sed talis iucunditas omnes delectationes includit, quia « beatitudo », secundum Boët. (*lib. 3. de Consolat. prosa 2. a princ.*), « est status omnium bonorum aggregatione perfectus »: et perfectum est, cui nihil deest; cum ergo in actu virtutis generativae, et nutritivae sit magna delectatio, videtur quod tales actus ad vitam animaleam pertinentes in beatis erunt; et multo fortius in aliis, qui minus spiritualia corpora habebunt.

SED CONTRA est, quod dicitur Matth. 22.: *In resurrectione neque nubent, neque nubentur.*

Praeterea. Generatio ordinatur ad subveniendum defectui, qui per mortem accidit, et ad multiplicationem humani generis; et comestio ad restaurationem deperditi, et ad augmentum quantitatis: sed in statu resurrectionis jam humanum genus habebit totam multitudinem individuorum a Deo praefinitam, quia usque ad hoc generatio differetur: similiter etiam quilibet homo resurget in debita quantitate; nec erit ultra mors, aut aliqua deperditio fiet a partibus hominis; ergo frustra esset actus generativae, et nutritivae virtutis.

RESPONDEO dicendum, quod resurrectio non erit necessaria homini propter primam perfectionem ipsius, quae consistit in integritate eorum quae ad naturam spectant, quia ad hoc homo pervenire potest in statu praesentis vitae per actionem causarum naturalium; sed necessitas resurrectionis est ad consequendam ultimam perfectionem, quae consistit in perventione ad ultimum finem. Et ideo illae operationes naturales, quae ordinantur ad primam perfectionem humanae naturae vel causandam, vel conservandam, non erunt in resurrectione; et hujusmodi sunt actiones animalis vitae in homine, et actiones mutuae in elementis, et motus coeli; et ideo omnia haec cessabunt in resurrectione: et quia comedere, bibere, et dormire, et generare ad animaleam vitam pertinent, cum sint ad primam perfectionem naturae ordinata, ideo in resurrectione talia non erunt.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod illa comestio, qua Christus comedit, non fuit necessitatis, quasi cibus indigeret humana natura post resurrectionem; sed fuit potestatis, ut ostenderet se veram naturam humanam resum-